

svalstva, takže musela býti poražena. Další kupitel domáhal se na žalobci vrácení kupní ceny, pročez i tento žaloval dne 8. srpna 1923 prodatele o vrácení kupní ceny. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání právem vytýká, že jde o žalobu ze správy. Žalobce domáhá se sice náhrady za to, že musí sám vrátiti kupní cenu za vadného koně, kterého dále prodal, a za upomínku advokátovu, ale opírá žalobní nárok jen o přípověď žalovaného, že kůň je zdravý a k tahu způsobilý. Z přípovědi takové mohou vzejíti jen nároky dle §u 932 obč. zák. a zároveň nepřipouští vedle toho žalobu o náhradu smluvního interese proto, že věc nemá připovězené vlastnosti. Poslední věta prvního odstavce §u 932 obč. zák. dává nárok na náhradu škody vedle nároku na zrušení smlouvy, doplnění, nebo slevu jen tehdy, je-li tu zavinění zvláštní, mimo nesplnění záruky za určité vlastnosti. To plyne zřejmě z motivů třetí dílčí novely, již byla sporná otázka v tomto směru rozhodnuta v onom smyslu. Z toho plyne, že přípověď samu, i osvědčila-li se nesprávnou, zákon za zavinění nepokládá, nestala-li se vědomě nesprávně, nebo nelze-li přičísti zciziteli k vině, že vadu znáti musil. Žalobce zvláštní takové viny ani neuplatnil a jde dle jeho přednesu žalobního jen o žalobu dle §u 932 obč. zák. Tato však jest opožděna. Kůň byl prodán dne 26. června 1923. Žaloba podána teprve 8. srpna 1923, tedy 43. dne po odebrání. Dle §u 933 obč. zák. nutno však podati žalobu ze správy dobytčete do 6 týdnů a proto je žaloba opožděna a nárok žalobní uhasl již dnem 7. srpna 1923. K této okolnosti sluší zřetel vzíti z povinnosti úřední. Jest základem žalobního nároku a na včasnosti žaloby visí i jeho jsoucnost. Žalobou po lhůtě nemůže býti nárok odůvodněn, třebaž obrana opožděnosti nebyla vznesena. Lhůta §u 933 obč. zák. jest propadnou, nevztahuje se na ni ustanovení §u 1501 obč. zák., že jen na námitku lze ke lhůtě přihlížeti. To vyplývá blíže z důvodů judikátu čís. 228 a na témž stanovisku stojí nález tohoto Nejvyššího soudu čís. 3089 a Mayr Syst. III. str. 82. Dle uvedeného uhasl tedy nárok žalobcův, a ježto k tomu i bez námitky dlužno vzíti zřetel, byla žaloba zamítnuta právem.

Čís. 4611.

Poznámka zákazu zcizení a zavazení není na závalu napotomní exekuci.

§ 10 konkursního řádu nevztahuje se na práva, nabytá v době, kdy věc byla ještě vlastnictvím třetích osob.

Byla-li povolena poznámka zavedení prodejového řízení sice po té, kdy byl vyhlášen úpadek na jmění nynějšího vlastníka nemovitosti, ale dříve ještě, nežli mu věc vlastnický náležela, nelze se domáhati zastavení (odložení) dražebního řízení.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, R I 55/25.)

Návrh správce úpadkové podstaty, by bylo zastaveno (odloženo) dražební řízení ohledně úpadcovy nemovitosti, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. V době, kdy vymáhající věřitelce byla povolena poznámka zavedení prodejového řízení, to jest 22. srpna 1924, nemovitost čis. 778 v N. nepatřila ještě úpadci a nebyla proto ještě součástí úpadkové podstaty ve smyslu Šu 1 konk. řádu. Tak se stalo teprve 6. října 1924, kdy na základě rozsudku bylo vtěleno vlastnické právo k uvedené nemovitosti ve prospěch úpadce, který, pokud se týče jeho úpadková podstata převzala tuto nemovitost s uhražovacím právem vymáhající věřitelky. Vůči ní není směrodatným odpůrčí nárok úpadkové podstaty proti úpadcově manželce, nýbrž pouze knihovní stav, který také pro rozhodnutí exekučního soudu o zrušení prodejového řízení jest jedině rozhodným. V době, kdy vymáhající věřitelka nabyla uhražovacího práva, byl ovšem poznamenán zákaz zcizení a zatížení nemovitosti, než tyto poznámky nemohly býti na újmu exekuci, kterou vedla vymáhající věřitelka na základě právoplatného, směnečného platebního rozkazu ze dne 22. listopadu 1923 (§ 364 c) obč. zák. a III. odstavce Šu 384 ex. ř.). Je-li tomu tak, nelze zrušiti prodejové, exekuční řízení ani dle Šu 10, ani dle Šu 12 konkursního řádu. Onen paragraf omezuje zákaz tam uvedený výslovně na soudcovská zástavní a uhražovací práva k věcem, jež patří k úpadkové podstatě, což neplatí tedy o právech, nabytých v době, kdy tyto věci byly ještě vlastnictvím třetích osob. Jelikož úpadek byl vyhlášen dne 14. února 1924 a vymáhající věřitelka nabyla sporného uhražovacího práva 22. srpna 1924, tedy již za úpadkového řízení, ustanovení Šu 12 konk. řádu zde vůbec nepřichází v úvahu, ani poznámka ze dne 6. září 1924, že byla podána odpůrčí žaloba. Vyrovnávací řízení, zavedené před vyhlášením úpadku, nemá významu pro posouzení otázky, je-li dle exekučních spisů a dle knihovního stavu sporné nemovitosti přípustným zrušení prodejového řízení čili nic, jelikož úpadce tenkrát nebyl ještě jejím vlastníkem.

Čís. 4612.

Žaloba o dodávání určitého množství piva ročně p o d e x e k u c í jest nepřipustnou, odporujíc jednak Šu 406 c. ř. s., jednak jsouc, ohledně dávek dospělých do rozsudku prvního soudu, neurčitou.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1925, Rv I 1366/24.)

Majitelka panství domáhala se na žalovaném pivovaru dodání 127 hl 32½ litru piva ročně po 10 Kč za 1 hl pod exekuci, pokud přísluší augustiniánskému konventu dle nadační listiny, jednak zaplacení 1800 Kč